



Anne baba tutumları

Baskıcı ve otoriter olmak



Aşırı koruyucu olmak



Mükemmeliyetçi olmak

İlgisiz olmak

Aşırı hoşgörülü olmak



Tutarsız davranmak

Demokratik anne baba tutumu
(En sağlıklı anne baba tutumu)

Çocuğuma Nasıl Davranmalıyım?

- İlgilerini göz önünde tutarak onun yeteneklerini geliştirecek ortamı çocuk için hazırlamalıyız.
- Duygularımızı net ve açık olarak ifade etmeliyiz.
- Aile içinde güven ve şeffaflık içinde olmalıyız.
- Problemlerle nasıl baş edeceğimizi birlikte araştırmalıyız.
- Yol göstermeli, ama alacağı kararlarda serbest bırakmalıyız.
- Sözlerle değil davranışlarla örnek olmalıyız.
- Çocukları gerçekten dinleyip bunu onlara göstermek gereklidir. Onunla konuşurken başka işlerle meşgul olmamakta fayda vardır.
- Olumlu yönleri ve başarıları ön plana çıkarmalıyız.
- Kardeşleri ve arkadaşlarıyla kıyaslamadan, kendi başarı ve becerileri dahilinde değerlendirmeliyiz.
- Yaşına ve becerilerine uygun sorumluluk vermeliyiz.

İletişim için

Bayındırlık Konutları Tepeköy Mah. Varlık
Cad. No7 İzmit
0262 329 3650



KARDELEN ANAOKULU

REHBERLİK SERVİSİ

Anne Baba Tutumları



Çocuklarımızı iyi yetiştirelim derken yaptığımız yanlışlar:

Çocuğumuzun devamlı kötü ve olumsuz yönleri üzerinde durmak, yaptığı her davranışı eleştirmek.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, yardım duygusundan uzak, sinirli, duygusal kırıklıkları olan, diğerlerine, özellikle kendinden küçük ve zayıflara karşı düşmanca duygulara sahip, insanlarla iyi ilişkiler kuramayan, arkadaş bulmada zorlanan bir birey olabilir.

- Bunun yerine çocuğumuzun olumlu yönleri, başarıları üzerinde durmak daha yararlı olacaktır.

Anne - baba olarak bizler bazen hoşgörü ile boş vermeyi birbirine karıştırabiliyoruz.

Çocuğumuzun hareketlerini görmezlikten gelerek dışlamamız söz konusu olabilmektedir.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, fiziksel ve duygusal yalnızlığa itilmektedir. Bu nedenle çocuğun tek amacı dikkat çekmek ve varlığını ispatlamak olacaktır. Aradığı sevgi ve şefkati ailede bulamadığı için sevgiyi ve şefkati dışarıdaki ilişkilerde arayacaktır.

- Çocuğumuza sevgimizi, ilgimizi belli edelim.

Bizlerin, katı-baskıcı ve hoşgürsüz tutum sergilemesi, çocuğumuzu kendi idealimizde yaşattığımız kalıplara uygun küçük bir yetişkin yapma çabası içinde olmamız. Çocuğumuzun bütün davranışlarını aşırı kontrol altına almak ve her türlü davranışına müdahale edip eleştirmek, duygu ve düşüncelerine önem ve değer vermemek

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, kendi istekleri ve ailenin kuralları arasında sıkışıp kalır. Ayrıca, kendine güvensiz, sessiz ve çekingen, başkalarının etkisinde kolayca kalabilen, aşağılık duygusu yaşayan, kendi başına karar veremeyen çocuk olarak yetişir.

- Çocuğumuzun da fikirlerinin, tercihlerinin olduğunu unutmadan davranmamızda fayda vardır.

Anne baba olarak, aynı davranışı kimi zaman normal karşılarken kimi zaman da cezalandırmamız.



Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamamaktadır. Kendine ve çevresine güvensiz kişilik geliştirir. Kendi de tutarsız davranışlar sergilemeye başlar.

-Bunun yerine çocuğumuza karşı davranışlarımızda tutarlı olmalıyız. Örneğin bugün onaylamadığımız, bizi kızdıran bir davranışa yarın gülüp geçmemeliyiz. Aynı şekilde eşler arasında da tutarlı olmakta ve çocuğa karşı ortak tavır içinde olmakta fayda vardır.

Çocuğumuza, abartılı sevgi göstermek ve aşırı koruyucu tutumda bulunmak.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, aşırı bağımlı ve özgüveni zayıf olur. Ayrıca, kendini dünyanın merkezinde görüp, bencil ve asi davranışlar sergileyebilir. Aile içerisinde her istediği yapılan çocuk, sosyal hayatta her istediğinin gerçekleşmediğini görünce hayal kırıklığına uğrar.

- Çocuğumuzun elbette bize ihtiyacı var, ama bırakalım kendi yapabileceği şeyleri kendi yapsın, sorumluluk almasına fırsat verelim.

Çocuğumuzu başına buyruk yetiştirmek, dilediğinde davranmasına izin vermek ve çocuğumuzun üzerinde gerekli aile denetimini kurmamak.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, devamlı birilerinden hizmet bekler, her istediğinin yapılmasını ister. Bencil ve saygısız, toplum kurallarına uymakta zorluk yaşayan bireyler olurlar.

Baskıcı ve zorlayıcı olmadan, çocuk ve anne-baba ortak kurallar/kararlar olarak bütün aile üyelerinin bunlara uyması istenebilir.

Çocuğumuzun isteklerini, "Bırak ver de ağlamasın, çocuk üzülmesin" veya "Çocuktur yapar, siz hiç çocuk olmadınız mı?" denilerek yerine getirmeye çalışmak. Çocukluğumuzda kendi yaşayamadıklarımızın çocuklarımız tarafından yaşamasını arzu etmek ve bunun için baskıcı tutum sergilemek.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, boşlukta gibidir. Başka çocukların ve toplumun içine girdiği zaman çekingenlik, ürkeklik gösterebilir. Grup içinde etkin rol almakta zorlanır, güvensizlik içinde ve endişeli olabilir. Grubun onayını kazanmak için yasa dışı işler yapabilir.

- Aile toplumun en küçük parçasıdır, çocuk en çok ailede öğrenir. Hayatta bazı kuralların, yasakların, sınırların olduğunu önce ailede görmesinde fayda vardır.

Çocuğumuzdan her şeyin en iyisini istemek ve yüksek başarı beklentisi içinde olmak. Kendi gerçekleştiremediğimiz şeyleri çocuklarımızın gerçekleştirmesini beklemek.

Bu anlayışla yetiştirdiğimiz çocuk, aşırı titiz ya da tam tersi dağınık olabilir. Yanlış yapmaktan korkarlar. Özgüvenleri oldukça zayıftır. Hayatta doyumsuz ve mutsuz olurlar. Çocuk her işte en iyisi ve en üstünü olmak ister. Fakat her işte istediği seviyeyi yakalayamayınca hayal kırıklığına uğrar.

- Her çocuk ayrı bir bireydir. Onu başka çocuklarla veya kendi gençliğimizle karşılaştırmak ona büyük bir haksızlık olacaktır. Beklenti düzeyimizi çocuğumuzun yapabilecekleri ölçüsünde tutmamızda fayda vardır.